

Широката порта на бай Ивана се отвори. Двурътъ се опраздни.

Съ голи саби въ ржце, съ развѣто зелено знаме, ние бѣхме на улицата, която бѣше още пуста. Запѣхме въ единъ гласъ:

„Хей народъ поробенъ,
Що си тъй заспалъ...“

Изъ улицитѣ се чуваха тукъ-тамъ гърмежи.

Оттукъ-оттамъ почнаха да се стичатъ четници. Станахме 20-30 души.

Всѣка минута множеството на площада се увеличаваше. Млади момци, стегнати въ възстанически дрехи, въоръжени и накичени съ здравецъ, прииждаха отъ всѣка страна. Камбанитѣ не млъкваха. Народътъ и възстаницитѣ приличаха на развълнувано море.

III.

ВЪЗСТАНИЕТО СЕ РАЗШИРЯВА

Бенковски предложи да се образува една чета, която да отиде въ околнитѣ села, за да повдигне възстание и тамъ.

Явиха се нѣколко доброволци. Начело застана Бенковски. Всички бѣха на коне. Вечерта къмъ 8 часа тя потегли за с. Мечка. Пратихме двама пратенци да отидатъ по-напредъ въ селото и да видятъ, какво става тамъ.

Скоро тѣ ни посрѣщнаха и обадиха.

— Още когато сж стигнали куриеритѣ, селянитѣ се дигнали и възстанали. Сега ни чакатъ на срѣща край селото. — Цѣлото село е излѣзло съ свещеницитѣ, съ черковни баиряци, съ женитѣ и децата.

Стигнахме съ пѣсни и молитви.

Отъ с. Мечка пратихме 25 души въ Панагюрище, за да работятъ укрѣпленията тамъ. На останалитѣ селени заповѣдахме да изнесатъ семействата, добитаката и храната си въ гората. И веднага заминахме за с. Поибрене, край рѣка Тополница.

Бѣше срѣднощъ. Когато навлѣзохме въ гората, останахме слисани отъ странната свѣтлина. Селянитѣ